

АГАТА КРИСТИ КЪЩАТА В ШИРАЗ

Превод от английски: Ангелина Василева, 1995

chitanka.info

Беше 6 часа сутринта, когато господин Паркър Пайн тръгна за Персия след кратък престой в Багдад.

Мястото за пасажерите в малкия самолет беше ограничено и на тесните седалки човек с размерите на господин Паркър Пайн не можеше да се разположи удобно. Имаше още двама пътници — едър, червендалест мъж, за когото господин Паркър Пайн прецени, че ще е от приказливите и слаба жена със свити устни и решителен вид.

„Във всички случаи — помисли си господин Паркър Пайн — не изглеждат като хора, които биха се консултирали с мен професионално.“

И те наистина не го направиха. Дребната жена беше американска мисионерка, която сигурно работеше самоотвержено и се чувстваше щастлива, а червендалестият мъж беше служител в една нефтена компания. Всеки от тях разказа накратко живота си преди още самолетът да излети.

— Аз съм просто турист — заяви господин Паркър Пайн, за да отбие по-нататъшните въпроси. — Отивам в Техеран, Испахан и Шираз.

Музиката в тези имена го завладя така, че той ги повтори отново: „Техеран. Испахан. Шираз.“

Господин Паркър Пайн разгледа земята, над която летяха. Беше равна пустиня. Долавяше някаква тайнственост, която сякаш излъчваша обширните ненаселени райони.

В Керманшах самолетът кацна и направиха паспортна и митническа проверка. Отвориха един от куфарите на господин Паркър Пайн. Малката кутийка с визитни картички предизвика голям интерес. Започнаха да му задават въпроси. Тъй като той нито говореше, нито пък разбираше персийски, работата стана трудна.

Пилотът слезе от самолета. Беше русокос млад германец, хубав мъж с дълбоки сини очи и обветрено лице.

— Моля? — рече вежливо той.

Господин Паркър Пайн, който се бе отдал на доста енергична пантомима, но както изглеждаше без особен ефект, се обърна с облекчение към него.

— Това е прах против насекоми — обясни той. — Мислите ли, че бихте могли да им го обясните?

— Моля? — повтори явно объркан пилотът.

Господин Паркър Пайн повтори молбата си на немски. Пилотът се усмихна и преведе изречението на персийски. Мрачните и строги официални представители на властта останаха доволни. Напрегнатите им лица се отпуснаха и те се усмихнаха. Един от тях дори високо се разсмя с глас. Стори им се забавно.

Тримата пасажери отново заеха местата си в самолета и полетът продължи. Спуснаха се ниско над Хамадан, за да пуснат торбите с пощата, но не кацнаха там. Господин Паркър Пайн се взираше надолу и се опитваше да различи скалата на Бехистун. Според Дарий до това място се е простирала империята му. Покорените народи са говорили на три различни езика — вавилонски, медински и персийски.

Когато пристигнаха в Техеран часът беше два. Последваха още полицейски формалности. Германският пилот се приближи и застана усмихнат до господин Паркър Пайн, който току-що бе приключил с отговорите на дълъг списък въпроси, от които не бе разбрал нищо.

— Какво им казах? — попита, той германеца.

— Казахте им, че кръщелното име на баща ви е Турист, вашата професия е Чарлз, моминското име на майка ви е Багдад, а вие идвате от Хариет.

— Има ли някакво значение?

— Ни най-малко. Просто отговорете им нещо, те искат само това.

Господин Паркър Пайн се разочарова от Техеран. Намери го отчайващо модерен. Сподели го с хер Шлагал, пилота, на следващата вечер, когато случайно го срещна на входа на хотела. Следвайки едно свое хрумване, той го покани на вечеря и германецът прие.

Келнерът се засуети около тях и прие поръчките им. Донесе им храната и едва когато стигнаха етапа на *la torte*, някакъв лепкав шоколадов десерт, германецът каза:

— Значи, отивате в Шираз?

— Да. Ще пътувам до там със самолет, после до Испахан и накрая Техеран. Вие ли ще ме откарате със самолета до Шираз утре?

— О, не! Аз се връщам в Багдад.

— Отдавна ли сте тук?

— От три години. Нашата компания бе създадена едва преди три години. До този момент не сме имали нито един инцидент. Да чукна на дърво! — И той почука по масата.

Донесоха чашки гъсто и сладко кафе. Двамата мъже запалиха цигари.

— Първите ни пътници бяха две дами — върна се назад в спомените си германецът. — Две английски дами.

— Да? — подкани го господин Паркър Пайн.

— Едната беше млада дама от много знатно потекло, дъщеря на един от вашите министри. Не знам точно каква ѝ е титлата, наричаха я лейди Естер Кар. Беше красива, много красива, но луда.

— Луда?

— Напълно откачена. Сега живее в Шираз, в една голяма къща. Носи източни дрехи. Не желае да се вижда с никакви европейци. Нима такъв живот би трябвало да води една млада дама с такова потекло?

— Имало е и други такива — отбеляза господин Паркър Пайн. — Например лейди Хестър Станхоуп...

— Но тази е луда — продължи пилотът. — Познава се по очите ѝ. Такива бяха очите на командира на моята подводница по време на войната. Сега той е в лудница.

Господин Паркър Пайн се замисли. Помнеше добре лорд Мичълдевър, бащата на лейди Естер Кар. Беше работил под негово ръководство, докато той беше министър на вътрешните работи — едър рус мъж със засмени сини очи. Беше видял лейди Мичълдевър само веднъж — известна ирландска красавица — черни коси и теменужено сини очи. И двамата бяха красиви нормални хора, но все пак в семейство Кар имаше случаи на лудост. Появяваше се от време на време, през едно поколение. Той си помисли, че е странно хер Шлагал да заговори именно за това!

— А другата дама — запита между другото той.

— Другата дама... е мъртва.

Нещо в гласа на пилота накара господин Паркър Пайн да застане нащрек.

— И аз имам сърце — каза хер Шлагал. — Имам чувства. За мен тя бе най-красивата жена на света. Нали знаете как става, случва ви се изведнъж. Тя беше цвете, истинско цвете... — Той въздъхна дълбоко. — Отидох да ги видя веднъж... в къщата в Шираз, Лейди Естер ме покани. Моята малка, моето цвете, се страхуваше от нещо. Ясно го разбрах. После, когато се върнах от едно пътуване до Багдад, чух, че

била починала. Мъртва... — Той направи пауза, след което замислено додаде: — Възможно е другата да я е убила. Луда е, уверявам ви.

Въздъхна отново, а господин Паркър Пайн поръча два бенедиктина.

— „Кюрасо“ е много приятен — каза келнерът и им донесе две чаши.

На следващия ден точно след пладне, господин Паркър Пайн видя за пръв път Шираз, Бяха прелетели над планински вериги, между които имаше тесни и неплодни долини. Навсякъде земята беше суха — пустош. После внезапно се появи Шираз — смарагдовозелено бижу в сърцето на пустошта.

Господин Паркър Пайн хареса Шираз, за разлика от Техеран. Примитивната обстановка на хотела не го отблъсна, нито пък вида на улиците.

Разбра, че е пристигнал по време на някакъв персийски празник. Фестивалът Нан Руц беше започнал предната вечер — петнадесетдневен период, в който персийците празнуват тяхната нова година. Господин Паркър Пайн се разходи по празните базари и излезе на откритата общинска земя от северната страна на града. Целият Шираз празнуваше.

Един ден той излезе от града. Беше ходил до гроба на поета Хафез и на връщане видя една къща, която го заплени. Беше цялата в сини, розови и жълти плочки, построена сред зелена градина с шадраван, портокалови дървета и рози. Това беше къщата на мечтите. Същата вечер той беше на вечеря с английския консул. Запита го за къщата.

— Възхитително местенце, нали? Построена е от един бивш богат губернатор на Луристан, който се възползвал добре от служебното си положение. Сега е собственост на една англичанка. Сигурно сте чували за нея. Лейди Естер Кар. Тя е съвсем побъркана. Изцяло е заприличала на местните жители. Не желае да има нищо общо нито с англичани, нито пък с английските обичаи.

— Млада ли е?

— Твърде млада, за да се прави на луда. На около тридесет години е.

— С нея е имало още една англичанка, нали? Една жена, която починала?

— Да, беше преди около три години. Всъщност случи се в деня, след като поех поста си тук. Беръм, моят предшественик, почина внезапно.

— Тя как умря? — попита рязко господин Паркър Пайн.

— Паднала от вътрешния двор или балкона на първия етаж. Била нещо като прислужница или компаньонка на лейди Естер, забравил съм вече какво точно. Както и да е, носила подносът със закуска и непредпазливо стъпила назад и паднала. Много тъжно. Нищо не могло да се направи. Разбила си черепа върху каменната настилка.

— Как се е казвала?

— Кинг, мисля, или беше Уилис? Не, Уилис е мисионерката. Била е доста хубаво момиче.

— Лейди Естер беше ли разстроена?

— Да... Не... Всъщност, не знам. Държеше се много странно и не можах изобщо да разбера. Тя е много... е, да кажем деспотично същество, ако разбирате какво точно искам да кажа. Направо ме уплаши с властното си поведение и тъмните очи, които сякаш хвърлят искри.

Той се засмя полуизвинително, сетне се вгледа любопитно в своя събеседник. Господин Паркър Пайн се бе взрял в празното пространство. Клечката, която току-що бе драснал, за да запали цигарата си, гореше забравена в ръката му. Изгоря до пръстите му и той я изпусна с вик от болката. След това видя учуденото изражение на консула и се усмихна.

— Моля да ме извините.

— Нещо се разсеяхте?

— Но намерих онова, което ми трябва — отвърна тайнствено господин Паркър Пайн.

Сетне заговориха по други въпроси.

Същата вечер на светлината на малка газена лампа, господин Паркър Пайн написа писмо. Доста се подвоуми как точно да го напише. Накрая то се получи много простичко:

Господин Паркър Пайн изказва своите почитания на лейди Естер Кар и си позволява да ѝ съобщи, че ще бъде в хотел „Фарс“ през следващите три дни, в случай, че тя би желала да се посъветва с него.

Той приложи изрезка от вестник — известната обява:

Щастлив ли сте?

Ако не сте, обърнете се към господин Паркър Пайн...

„Това би трябвало да свърши работа каза си господин Паркър Пайн, когато се пъкна внимателно в доста неудобното легло. — Нека си помисля, тя е тук почти от три години. Да, би трябвало да свърши работа.“

Отговорът пристигна на следващия ден около четири часа. Донесе го слуга персиец, който изобщо не знаеше английски.

Лейди Естер Кар ще се радва, ако господин Паркър Пайн я посети в девет часа тази вечер.

Господин Паркър Пайн се усмихна.

Вечерта го посрещна същият слуга, който бе донесъл бележката. Преведоха го през тъмната градина и по външното стълбище, което водеше към задната страна на къщата. Там се отвори една врата, той мина през нея и се отзова във вътрешен двор или нещо като балкон, който сякаш гледаше направо към нощното небе. Край стената беше поставен голям диван и на него се бе излегнала странна фигура.

Лейди Естер беше облечена в източни дрехи. Човек можеше да предположи, че една от причините за нейното предпочитание към този начин на обличане се дължи на това, че те много подхождаха на ориенталската ѝ красота. Консултът я бе нарекъл деспотична и тя наистина изглеждаше такава. Брадичката ѝ беше вирната напред, а веждите — високомерно вдигнати.

— Вие ли сте господин Паркър Пайн? Седнете там.

Тя посочи с ръка купчина възглавници. На средния ѝ пръст проблесна голям смарагд, инкрустиран с герба на нейното семейство. Господин Паркър Пайн си помисли, че ѝ е наследство и навярно струва цяло състояние.

Той послушно се наведе, макар че беше малко трудно за човек с неговата фигура да седне грациозно на земята.

Появи се слуга и поднесе кафе. Господин Паркър Пайн взе чашката си отпи с удоволствие.

Домакинята беше придобила ориенталския навик да върши всичко бавно и спокойно, излегната на дивана. Не бързаше да започне разговора. Отпиваше от кафето си с полупритворени очи. Накрая заговори:

— Значи вие помагате на нещастните. Поне така твърдите в обявата си.

— Да.

— Защо ми я изпратихте? Може би по този начин набирате клиенти, докато пътувате?

В гласа ѝ имаше нещо твърде обидно, но господин Паркър Пайн не обърна внимание. Той протичко отговори:

— Не. Представата ми за пътуване е свързана с отдаване на пълна почивка от работата.

— Тогава защо ми изпратихте обявата?

— Защото имам причина да вярвам, че сте нещастна.

Настъпи мълчание. Господин Паркър Пайн беше много любопитен как тя ще реагира на думите му. Трябваше ѝ само минута, за да размисли. Сетне се засмя:

— Предполагам си мислите, че ако една жена напусне света и живее така както живея аз, откъсната от расата и от страната си, то тя непременно е нещастна! Тъга, разочарование — сигурно си мислите, че подобни чувства са ме довели в изгнание? О, как бихте могли да ме разберете? Там, в Англия, бях като риба на сухо. Тук съм самата себе си. Аз съм ориенталка в душата си. Обичам уединението. Осмелявам се да кажа, че вие не можете да го разберете. Навярно ви изглеждам... — подвоуми се за миг тя — ... луда.

— Вие не сте луда — отвърна гостенинът.

Думите му прозвучаха много спокойно и убедително. Дамата го погледна с любопитство.

— Струва ми се обаче, че всички ме смятат за луда. Глупаци! На света има всякакви хора. Аз съм напълно щастлива!

— Но въпреки това ме поканихте да дойда тук — каза господин Паркър Пайн.

— Да си призная, беше ми любопитно да ви видя. — Тя се поколеба, но продължи: — Не желая да се върна в Англия, но въпреки това понякога ми се иска да чуя какво става там...

— В света, който сте напуснали?

Тя кимна.

Господин Паркър Пайн започна да разказва. Тонът му беше спокоен, убедителен и звучеше сърдечно. Когато искаше да подчертае нещо, гласът му леко се извисяваше.

Говореше за Лондон, за клюките в обществото, за известните мъже и жени, за новите ресторанти и нощни клубове, за срещите по време на конни състезания и лов, за скандалите в провинцията. Описваше дрехи, модата от Париж, малки магазинчета на не толкова модни улици, в които човек можеше лесно да се пазари.

Описа ѝ театрите и кината, събщи ѝ последните филмови новини, разказа ѝ за строежа на нова градина в покрайнините, говори ѝ за електрически крушки и за градинарство, докато накрая стигна до подробно описание на Лондон вечер с трамваите, автобусите и забързаните тълпи, които се прибират след работния ден, за малките домове, които ги очакваха и за всичките онези характерни обичаи на английското семейство.

Господин Паркър Пайн превърна монолога си в истинско представление и го изпълни по забележителен начин, като разкри богатите си познания и демонстрира уменията си да борави с фактите. Главата на лейди Естер кљумна. Високомерието в позата ѝ изчезна. По страните ѝ бяха започнали да се стичат сълзи и когато той свърши, тя изостави всякакви условности и се разплака открито.

Господин Паркър Пайн не каза нищо. Седеше и я наблюдаваше. Лицето му имаше спокойното и доволно изражение на човек, който е извършил експеримент и получил желаните резултати.

Тя най-сетне вдигна глава и с горчивина простена:

— Е, доволен ли сте?

— Мисля, че да, засега.

— Как ще го понеса? Как ще мога да го понеса? Никога да не се махна отгук! Никога да не видя близките си отново! — Стенанието ѝ се изтръгна сякаш от дълбините на душата, ѝ. После се овладя и ожесточено извика: — Е, няма ли да зададеш обичайния въпрос? Няма ли да кажете: „Щом толкова силно желаете да се върнете вкъщи, защо не го направите?“

— Не — поклати глава господин Паркър Пайн. — За вас това не е толкова лесно.

За пръв път в очите ѝ се прокрадна искрица страх.

— Знаете ли защо не мога да се върна?

— Мисля, че да.

— Грешите — разтърси глава тя. — Никога няма да отгатнеш причината, поради която не мога да го направя.

— Аз не отгатвам — отбеляза господин Паркър Пайн. — Аз наблюдавам и преценявам.

Тя отново разтърси глава.

— Вие нищо не знаете!

— Виждам, че ще трябва да ви го докажа — каза учтива господин Паркър Пайн. — Лейди Естер, когато пътувахте насам от Багдад, предполагам, че сте използвали новата германски авиокомпания?

— Да.

— И сте летели с младия пилот, хер Шлагал, който по-късно дойде да ви посети тук.

— Да.

Последното „да“ прозвуча по различен начин. Бе изречен много по-нежно.

— Имахте приятелка, или компаньонка, която почина, нали? — Въпросът бе изречен със стоманен глас — студен и обвиняващ.

— Компаньонка.

— Казваше се...

— Мюриъл Кинг.

— Бяхте ли привързана към нея?

— Какво искате да кажете с това „привързана“? — Тя спря за момент и се поправи. — Беше ми полезна.

Каза го толкова високомерно, че господин Паркър Пайн си спомни отново думите на консула: — „Тя е много... е, да кажем деспотично същество, ако разбирате какво точно искам да кажа.“

— Съжالياвахте ли, когато тя почина?

— Аз... ами разбира се! Наистина, господин Пайн, необходимо ли е да навлизаме в подробности? — възмути се тя и без да изчака отговор продължи: — Много мило от ваша страна, че дойдохте. Но се чувствам малко изморена. Бихте ли ми казали колко ви дължа?

Но господин Паркър Пайн не помръдна. С нищо не показа, че се е обидил. Продължи спокойно да задава въпросите си.

— След като тя умря, хер Шлагал не е идвал при вас. Да предположим, че пожелае да ви посети, ще го приемете ли?

— Определено не.

— Отказвате категорично?

— Съвсем категорично. Няма да приема хер Шлагал.

— Дааа — промърмори замислено господин Паркър Пайн. — Не бихте могли да кажете нищо друго.

Отбранителното ѝ високомерие като че ли се пропука. Тя неуверено промълви:

— Аз... не разбирам какво искате да кажете.

— Известно ли ви беше, лейди Естер, че младият Шлагал се влюбил в Мюриъл Кинг? Той е сантиментален млад човек. Продължава да я пази в паметта си.

— Наистина ли? — гласът ѝ премина почти в шепот.

— Тя какво представляваше?

— Какво искате да кажете с това, какво представляваше? Откъде да знам!

— Сигурно сте забелязали как изглежда — обясни ѝ по-меко Господин Паркър Пайн.

— О, това ли било! Беше хубава млада жена.

— На ваша възраст?

— Да. — Тя направи малка пауза, сетне продължи: — Защо мислите, че... Шлагал се е интересувал от нея?

— Защото той ми каза. Да, да, заяви ми го по най-недвусмислен начин. Както вече споменах, той е един сантиментален млад човек. Беше щастлив, че може да ми се довери. Много е разстроен, че тя е загинала по такъв начин.

Лейди Естер скочи на крака.

— Да не би да мислите, че аз съм я убила?

Господин Паркър Пайн не помръдна. Не си падаше по подобни номера.

— Не, мило дете. Аз *не* вярвам, че вие сте я убили. Ето защо мисля, че колкото по-скоро престанете да се преструвате и си отидете у дома, толкова по-добре.

— Какво искате да кажете с това „преструвате“?

— Истината е, че загубихте самообладание. Да, така е. Изпуснахте си нервите. Помислихте, че ще ви обвиня в убийството на вашата работодателка. — Момичето рязко се извърна, а той продължи: — Вие не сте лейди Естер Кар. Знаех го още преди да дойда, но сега съм сигурен, защото ви проверих. — На лицето му се появи открита и доброжелателна усмивка. — Докато ви разказвах предварително приготвения си монолог, аз ви наблюдавах. Реагирахте като Мюриъл Кинг, а не като Естер Кар. Евтините магазини, кината, новата градина в предградията, пътуването към къщи с автобус или трамвай — тези неща ви развълнуваха. А клюките за скандалите в провинцията, новите нощни клубове, брътвежите на Мей Феър, срещите по време на конните надбягвания не ви направиха никакво впечатление. — Гласът му стана все по-убедителен и бащински. — Седнете и ми разкажете как се случи всичко. Не сте убили лейди Естер, но сте си помислили, че могат да ви обвинят. Хайде сега ми разкажете.

Тя си пое дълбоко въздух, после се отпусна отново на дивана и заговори задъхано, на пресекулки.

— Трябва да започна... от самото начало. Аз... се боях от нея. Тя беше луда. Не съвсем, само малко. Доведе ме тук със себе си. Радвах се като глупачка. Мислех си, че е много романтично. Каква глупачка! Именно това съм аз — малка глупачка. Имаше една история с един шофьор. Тя беше луда по мъже, напълно откачила. Той не желаше да има нищо общо с нея и това се разчу. Приятелките ѝ узнаха и започнаха да ѝ се присмиват. Тя се отдели от семейството си и дойде тук. Беше поза, за да спаси репутацията си — нещо като уединение в пустинята. Щеше да поживее тук известно време, след което да се върне обратно в Англия. Но ставаше все по-ненаситна и по-ненаситна. И тогава се появи пилотът. Тя... си го хареса. Той дойде тук, за да се срещне с мен, а тя си помисли... О, добре де, нали разбирате... Но той

сигурно ясно ѝ е дал да разбере... И тогава тя изведнъж се нахвърли върху мен. Беше ужасна, заплашваше ме. Заяви, че никога няма да се върна у дома отново. Каза, че съм изцяло в нейната власт, че съм ѝ слугиня. Точно така — слугиня. Имала власт да разполага с живота и смъртта ми.

Господин Паркър Пайн кимна с глава. Виждаше как историята се разплита. Лейди Естер бавно е вървяла към загуба на разума си, както и други от семейството ѝ преди нея. А изплашената девойка, която не познаваше света и не бе пътувала преди това, е вярвала на всичко, което ѝ е казвала.

— Но един ден нещо в мен като че ли се случило. Застанах срещу нея и ѝ казах, че ако се стигне до борба, аз съм по-силна от нея и ще я хвърля на каменната настилка долу. Тя се изплаши, наистина се изплаши. Предполагам, че дотогава ме е смятала за нищожество. Пристъпих към нея. Не знам какво си е помислила, че искам да направя. Отстъпи назад... и стъпи на ръба на терасата... — Мюриъл Кинг зарови лице в ръцете си.

— А след това? — подкани я внимателно господин Паркър Пайн.

— Загубих си ума. Помислих си, че всички ще решат, че аз съм я блъснала отгоре и никой няма да иска да ме изслуша. Тогава ще ме затворят в някой ужасен затвор тук. — Устните ѝ трепереха. Господин Паркър Пайн ясно видя как страха я завладява. — И тогава ми дойде една идея. Какво би станало, ако се представя за нея? Знаех, че ще има нов английски консул, който не познаваше нито едната от нас. Предишният беше починал. Прецених, че със слугите ще мога да се справя. За тях ние бяхме две луди англичанки. Едната умира, другата остава. Дадох им пари и им казах да повикат английския консул. Той дойде и аз го приех като Лейди Естер. Сложих нейния пръстен. Консултът беше много мил и уреди всичко. Никой не заподозря нищо.

Господин Паркър Пайн замислено кимна. Лейди Естер Кар може да е била напълно луда, но въпреки това си оставаше Лейди Естер Кар.

— Мина време... — продължи Мюриъл, — искаше ми се да не съм го направила. Изглежда аз самата съм била полудяла. Осъдена съм да остана тук и да изпълнявам тази роля. Не виждам как бих могла да се махна. Ако сега кажа истината, всеки ще реши, че аз съм я убила. О, господин Пайн, какво да правя? Какво да правя?

— Да правите ли? — Господин Паркър Пайн се изправи на крака толкова пъргаво, колкото му позволяваше фигурата. — Скъпо дете, сега ще дойдете с мен при английския консул, който е много сърдечен и добър човек. Със сигурност ще има някои неприятни формалности, през които ще трябва да минете. Не ви обещавам, че „ви предстои леко плаване с попътен вятър“, но няма да ви обесят за убийство. Между другото, защо са открили подноса със закуската до тялото?

— Аз го хвърлих там. Аз... помислих си, че ако подносът е до тялото, ще изглежда по-достоверно, че компаньонката е паднала. Глупаво ли съм постъпила?

— Било е доста умно решение — отбеляза господин Паркър Пайн. — Всъщност този факт ме накара да се запитам дали е възможно евентуално вие да сте убили лейди Естер. Но това беше преди да се срещна с вас. Когато ви видях, разбрах, че каквито и глупости да сте вършили в живота си, никога не бихте убили друг човек.

— Искате да кажете, че ми липсва смелост?

— Не е въпрос на смелост — отвърна господин Паркър Пайн и се усмихна. — А сега ще тръгваме ли? Трябва да свършите една неприятна работа, но аз ще ви помогна, а след това — към къщи в Стрийтхам Хил. Вие живеете в Стрийтхам Хил, нали? Да, така си и мислех! Видях как се сгърчи лицето ви, когато споменах номера на един определен автобус. Тръгвате ли, драга моя?

Мюриъл Кинг се дръпна.

— Никога няма да ми повярват — каза притеснено тя. — И нейното семейство, нито другите. Няма да повярват, че тя е могла да постъпва по този начин.

— Оставете това на мен — успокои я господин Паркър Пайн. — Вижте, знам нещо за фамилната им история. Хайде, дете мое, не продължавайте да се държите като страхливка. Помнете, че един млад мъж постоянно въздиша по вас. Трябва да направим така че да пътувате в неговия самолет до Багдад.

Девојката се усмихна и се изчерви.

— Готова съм.

После, когато стигна до вратата, се обърна назад и каза:

— Споменахте, че още преди да ме видите сте знаели, че аз не съм лейди Естер Кар. Откъде?

— Статистика — обясни господин Паркър Пайн.

— Статистика?

— Да. Лорд и лейди Мичълдевър имаха сини очи. Когато Консулт спомена, че тяхната дъщеря имала искрящи черни очи, разбрах, че нещо не е наред. Хора с кафяви очи могат да имат синеоко дете, но обратното е невъзможно. Научен факт, уверявам ви.

— Вие сте чудесен! — възкликна Мюриъл Кинг.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.